

ΤΗΣ ΤΟ ΕΠΙΣΤΡΕΦΩ.

(Αφιερῶται τῇ δωρητρίᾳ.)

ὦ ἄνθος, ὅπερ μ' ἔδωκεν ἡ χεὶρ ποτὲ Ἐκείνης,
 Ἦγαπημένον λείψανον ἀγάπης προδοθείσης·
 Σὺ, ὡς ἐκείνη ἔρημον καὶ μόνον δὲν μ' ἀφίνεις,
 Καί, τὴν ἐσχάτην μου στιγμὴν εἰσέτι θά στολίσῃς.
 Πιστὸν, ὡς εἰς τὰ φύλλα σου τὸ μύρον, διαμένεις
 Παρήγορον ὑπάρξεως ἐγκαταλελειμμένης.

Ναί· εἰς τὰ φύλλα τὰ ὠχρὰ καὶ ἤδη μαρνανθέντα,
 Τῆς πρώτης σου νεότητος· τὸ ἄρωμα φυλάττεται,
 ὧς μένει ἔρω· ἀτιχῆς εἰς στήθη συντριβέντα,
 ὧς μένει ἡ ἀνέμνησις κατόπιν τῆς ἀπότης.
 Τὸ πᾶν νεκρόν· ἡ φθονερὰ πνοὴ τῆς ἀστασίας,
 Ἀλλὰ τὴν μνήμην ἀσθενεῖ νὰ σβύσῃ τῆς καρδίας.

ὦ, πόσον ὁμοιάζομεν, ὠχρόν μου ἄνθος, πόσον !
 ὧς σὺ ἐπίσης ἔθαλλον, ὡς σὺ πλὴν ἐμαράνθην.
 Ἀπώλεσθαι καθῶς καὶ σὺ τὴν οὐρανίαν δρόσον·
 Σὲ εἶδον νὰ μαρναίνεσαι καὶ μαρκασμὸν ἡσθάνθην.
 Ἐάν μᾶς ἔμενε πιστὴ ἡ φίλη μας ἀκόμα,
 Θὰ διετήρεις, ἄνθος μου, τὸ ῥοδινόν σου χρῶμα.

Μίαν πρῶταν θέτουσα τὴν χεῖρα εἰς τὰ στήθη,
 Ἐκείθεν σὲ ἀπέσπασε φαιδρὸν καὶ μυροδόλον·
 Εἰς τὰς ὠχρὰς τῆς παρειᾶς τὸ λυκαυγὲς ἐχύθη,
 Καὶ εἶπεν, ἀτενίζουσα πρὸς τ' οὐρανοῦ τὸν θόλον.
 « Ἐν ὧσφ θάλλει καὶ ἀγνὸν τὸ ἄνθος τοῦτο μένει,
 « Πιστὴ καὶ ἡ καρδίᾳ μου εἰς σὲ θὰ διαμένη (α).

(α) Διὰ τῶν στίχων τούτων ἠθέλησα νὰ παρακολουθήσω τὴν καθιερωμένην εἰς
 δημοτικὰ ἄσματά μας ποιητικὴν πρόληψιν τοῦ Λαοῦ. Κατ' αὐτὴν, τὸ προσπε-

—Γρωμί, Γρωμί! —Πίσω ὀρέ! δὲν ἔχει γυμνὰς —Ἄφες μαρὲ, αὐτὸ ὄχι γο, τρεῖς ἡμέρες 50 βράμια ἀραῖι. . .

Ἐκτοτ' ἐμπρός σου ἔκλινα εἰδολωλάτρου γόνυ,
Παραμονεύων ἔντρομος τὸν εὖοσμόν σου βίον·
Ἡμέραν, νύκτα, πάντοτε φροντίς μου ἦσο μόνη,
Καὶ μὲ τὴν δρόσον ἡ αὐγὴ σ' ἐπότιζε δακρύων.
Πλὴν σὺ, εἰς πίστιν ἔθαλλες, ὦ ἄνθος μου ὥραϊον,
Ἀπλήστως τῆς καρδίας της τὴν πίστιν ἀναπνέον.

Ἀλλὰ τὰ ῥόδα δύνανται μακρὸν νὰ ἔχουν βίον ;
Φθινόπωρον καὶ δι' αὐτὰ δὲν εἶναι πεπρωμένον ;
Μίαν ἐσπέραν θλιβεράν ἡτένισα δακρύων,
Τὸν ἀνθηρόν σου κάλυκα ὠχρὸν καὶ μαραμένον.
Καὶ τὴν ἐσπέραν τὴν αὐτὴν ἡ ἐπιλήσμων κόρη
Δὲν ἔθλιψε τὴν χεῖρά μου καὶ ξένον μ' ἐθεώρει !

ὦ, νὰ μὴ βλέπω τὴν πικρὰν καὶ πένθιμόν σου θέαν·
Συντρίβει τὴν καρδίαν μου ἡ πάσχουσα μορφὴ σου.
Τὴν κεφαλὴν σου ὕψωσε ὡς ἄλλοτε ὥραϊαν,
Καὶ μὲ τὴν πρῶτην καλλονὴν καὶ δρόσον ἀναστήσου .
Ἰσως φαιδρὸν ὡς ἄλλοτε ἐὰν σὲ ἀτενίσῃ,
Ἐνθυμηθῇ τὸ παρελθὸν κ' εἰς πίστιν ἀναζήσῃ . . .

Ὅχι, δὲν θέλω, φίλοι μου, — ἂν ἔχω φίλους πλέον, —
Τὸ μαραμένον ἄνθος της νεκρὸν νὰ μὲ στολίσῃ·
Ὅπισω ἅς ἀποδοθῇ τὸ ἄνθος τὸ ὥραϊον,
Κ' ἐν δάκρυον τὸ βλέμμα της τὸ καστανὸν ἅς χύσῃ.
Μ' ἱτέας φύλλον θλιβερόν ἰδοὺ τὸ ῥόδον στέφω,
Ἐκείνης τὸ κληροδοτῶ καὶ τῆς τὸ ἐπιστρέφω.

Α. ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

ῥόμενον εἰς ἐραστὴν πρῶτον ἄνθος διατηρεῖται ἀμαράντου καὶ ἀγνόν, ἐν ὧν καὶ ἡ πίστις τῆς προσφερούσης αὐτὸ νεάνιδος· Προλήψεις καὶ παραδόσεις τοιαῦται, τῶν λαῶν μάλιστα τῆς Ἀνατολῆς, εἶναι οἱ ὠραιότεροι ἀδάμαντες τῆς ποιήσεως· τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ συλλέγῃ καὶ διατηρῇ εὐλαβῶς ἡ ἀναγεννωμένη ἐθνικὴ ποίησις.